Din lirica indiană
(Câteva poezii ale lui Induprakash Pandey)

Nicolae Zberea (1908-1990)

București
28 septembrie 2025

Respirația dimineții

În căutarea unei lumi noi,
Pribegim prin cosmos,
Scotocim adâncimile oceanului...
Dar, - nu!...
Greșim!
Odată cu respirația fiecărei dimineți,
Noi găsim, chiar aici, pe pământ,
O lume nouă!

O rază

Dacă, în viața mea s-ar ivi,
Numai o rază de bucurie,
Răspândită în lumina lunii,
În sclipirea ștelelor,
În murmurul izvorului,
În neaștâmpărul pârâului...
Atunci, - câtă fericire s-ar naște în mine,
Câte comori!...
Viața n-ar mai fi o vale a plângerii,
Iar eu, - eu m-aș regăsi pe mine,
Și, atunci, n-aș mai fi
Purtătorul năsăliilor mele,
Ci, aș putea să trăiesc,
Ca să mă dăruiesc
Și altora!!

Așteptare

În fiecare clipă,
Mi se pare
Că cineva vine...
Glasul pașilor,
Celui ce vine,
Parcă se oprește
În fața camerei mele...
Ciulesc urechile
Ca să aud soneria,
Îmi opresc respirația...
Soneria sună...
Dar... la ușa vecinului.
Sunetul ei, venind pe furiș,

Prin fereaſtra deschisă,
Mă răscoleşte...
Şi cu cât drag
Am inſtalat soneria,
Crezând că cel ce va veni
Va suna...
Iar eu, sărind,
Îi voi deschide uşa larg,
Şi, salutându-l cu bucurie,
Voi roſti minunatul vers din urdu:
„Vino, făptură dumnezeiască,
În casa mea sărăcăcioasă,
Nedemnă de tine”!
Dar, prilejul de a te vedea,
Nu vine...
Timpul trece, iar eu privesc
Pereţii puſtii ai casei!
Şi uneori, mă întreb,
Ca să mă dumiresc:
„Pe cine am chemat,
Ca să-i aţintesc calea”?
Dar, rămân fără răspuns...
Deodată, însă, îmi vine un gând
Şi iar mă întreb:
„Dacă tu vii numai când te chem,
Ce preţ are venirea ta?
Oare îţi sunt ſtrăin, ca să vii
Numai la chemarea mea?
Chemat fiind, la ce să-ţi aţintesc calea?
Eu aştept numai pe acela,
Pe care nu l-am chemat niciodată!”

Corul

Oricui îi place să cânte,
Şi cântecul său
Le eſte drag tuturor,
Şi tuturor le eſte dragă suferinţa sa.
A nu cânta eſte un păcat,
Un bleſtem!
Da!!...
Unii cântă numai pentru ei
Şi se bucură numai ei singuri;

Alţii însă cântă
Răspândind bucuria, împărţind bucuria
Și altora...
Uneori se cântă în cor:
Vocile dulci coboară,
Vocile puternice urcă...
Oricum, corul este mai înălţător
Căci noi toţi cântăm
Pentru cei mulţi!

Urmașii maimuței

Sunt de acord:
Suntem urmași ai maimuței!
Dar nu suntem maimuțe,
Pentru că
Nu purtăm la piept copiii noștri morți.
Dar cei care strâng la piept
Rămășițele vechi,
Care nu s-au dezbărat încă
De obiceiurile maimuțelor,
Aceia sunt sortiți pieirii,
Odată cu copiii lor morți.
Dacă nu,
E sigur că
Nu se vor mai naște oameni,
Cât timp se va învârti pământul.
Atunci,
Urmașii omului,
Fără îndoială,
Vor fi maimuțe.